

ALICE OSEMAN

EGY HEARTSTOPPER –
FÜLIG BELÉD
ZÚGTAM-KISREGÉNY

MUSIC

Love story

NICK and CHARLIE

NICK ÉS CHARLIE

ALICE OSEMAN

**NICK *and*
CHARLIE**
NICK ÉS CHARLIE

EGY HEARTSTOPPER –
FÜLIG BELÉD ZÚGTAM-KISREGÉNY

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Alice Oseman magyarul megjelent könyvei

Solitaire – Pasziánsz

This Winter – Az idei tél

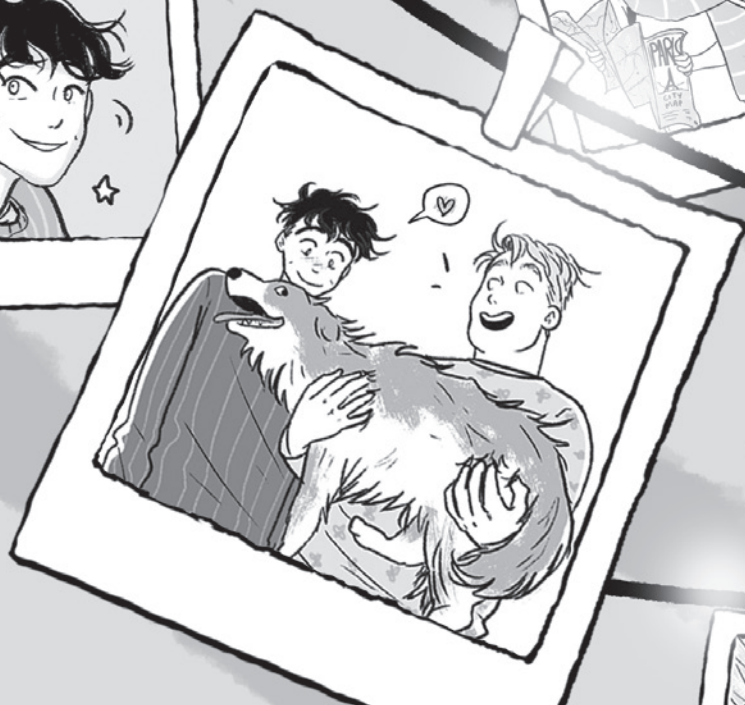
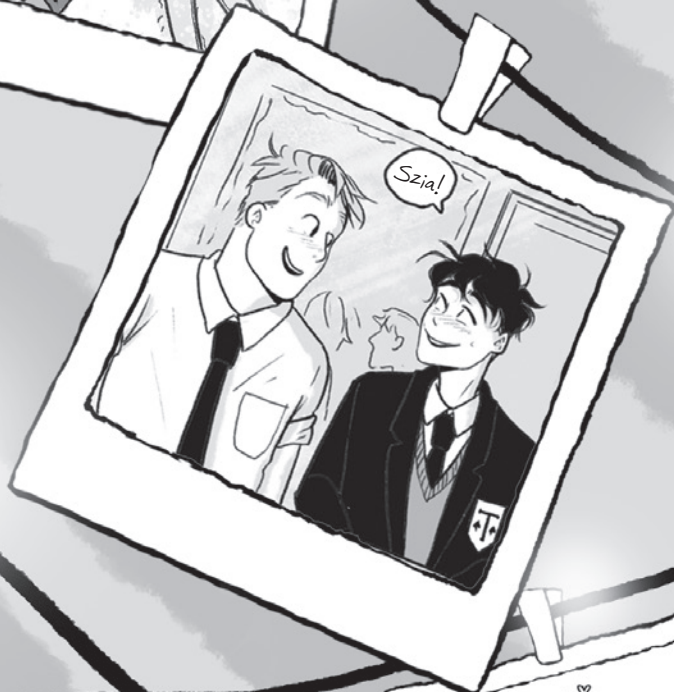
Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 1.

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 2.

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 3.

Heartstopper – Fülíg beléd zúgtam 4.

„– Hogyne, nagyon is közömbös – nevetett Elizabeth.

– Ó, Jane, jó lesz vigyázni!

– Csak nem tartasz engem oly gyöngének, drága Lizzy,
hogy ezek után is veszélyben forgok?

– Én úgy látom, nagyon is komoly a veszély, hogy
Bingley jobban beléd szeret, mint valaha.”

(Jane Austen: *Büszkeség és balítélet*¹)

---

¹ Szcenzi Miklós fordítása.

EGY

Charlie

A Truham Gimnázium iskolaelnökeként sok mindent tettem már. Berúgtam a bortól a szülők estjén. Három alkalommal fotózkodtam a polgármesterrel. Egyszer véletlenül megríkattam egy hetedikest.

Ám egyik sem volt annyira rossz, mint az, hogy minden végzőst meg kell akadályoznom abban, hogy élvezze az utolsó tanítási napját. Az osztályfőnökünk, Mr. Shannon éppen most próbál meg rávenni erre.

Valószínűleg érdemes megemlíteni, hogy a pasim, Nick Nelson, akivel két éve együtt vagyunk, egyike ezeknek a végzősöknek.

– Nem bánod, ugye? – Mr. Shannon nekitámaszkodik annak a társalgóbeli asztalnak, aminél a vizsgáimra kellene készülnöm, de valójában Mac DeMarco-koncerteket nézek a telefonomon. – Egy kicsit elszabadultak a dolgok, és azt hiszem, nagyobb valószínűséggel hallgatnak majd rád, mint rám, ha érted, mire gondolok.

– Öhm... – Vetek egy pillantást a barátomra, Tao Xura, aki mellett ül, és egy csomag Galaxy Minstrelst eszik. Felvonja a szemöldökét, mintha azt mondaná: „Szar neked.”

Nem igazán akarok igent mondani.

A végzősök utolsó tanítási napja *High School Musical*-témájú. Kiakasztottak egy óriási „East High” táblát a Truham fölött, az iskola kapujában. Az osztályterem számítógépein lejátsszák a soundtracket, így bárhol is vagy az iskolában, egy *High School Musical*-dal szól valahonnan, de sosem tudod biztosan, honnan. Szünetben csináltak egy *What Time Is It*-flashmobot a futballpályán. És mindannyian piros kosárlabdamezben vagy pomponlányruhában jelentek meg az iskolában. Kiábrándító módon Nick kosárlabdázónak állt.

Mindennek a tetejébe, egy nem a *HSM*-hez kapcsolódó mellékprogramként, építettek a tenispályán kartondobozokból egy erődöt, és odabent grilleznek.

– Csak azt akarom, hogy tegyék ki a grillt – mondja Shannon. Nyilvánvalóan látja, mennyire vonakodom beszélni egy dobozerődbe százötven, nálam idősebb ember közé, és megmondani nekik, hogy hagyják abba a szórakozást. – Tudod. Egészségügyi és biztonsági okokból. Ha valaki megég, én leszek az, aki a dühös szülőkkel foglalkozik – kuncog.

Mr. Shannon teljesen megbízott bennem az alatt a néhány hónap alatt, mióta iskolaelnök vagyok. Ez vicces, mert ritkán teszek meg bármit, amit mond nekem.

Őrizd meg a tanárok támogatását, és a diákokét is. Ne szerezz el-lenségeket vagy túl sok barátot. Ez a tanácsom az iskola túléléséhez.

– Igen, persze, semmi gond – mondom.

– Határozottan életmentő vagy! – mutat rám, miközben elsétál. – Ne tanulj túl keményen!

Tao rám néz, még mindig a csokoládét rakosgatja a szájába.

– Valójában nem fogsz szembeszállni a végzősökkel, igaz?

Nevetek.

– Nem. Csak megyek, megnézem, mire készülnek, és megmondom nekik, hogy vigyázzanak Shannonnal.

A másik barátom, Aled Last felnéz rám az asztal másik oldaláról. Az elmúlt órában a matematikajegyzeteit színekódolta.

– Tudnál hozni nekem visszafelé egy hamburgert?

Felállok a székemről, és felveszem a zakómat.

– Ha maradt még.

A mi évfolyamunk már elment tanulmányi szabadságra, az egyetlen ok, amiért én itt vagyok, az, hogy jobban megy az ismétlés az iskolában, mint otthon. Tao és Aled ugyanígy van vele. De egyikünk sem akar igazán itt lenni. Ez az idei év legmelegebb napja, én pedig csak le akarok feküdni valahol egy jégtömlővel a fejemen.

Nickkel terveink vannak erre a hétvégére. Végre megszabadult az iskolától, én pedig szünetet tartok majd az ismétlésben. Ma csütörtök van; a ma estét nála töltöm. Holnap bulizni megyünk Harry végzősöknek rendezett partijára. Szombaton irány a tengerpart. Vasárnap pedig London.

Nem mintha nem töltenénk minden hétvégét amúgy is együtt.

Nem mintha nem látnánk egymást minden egyes nap.

Ha azt mondtad volna nekem három évvel ezelőtt, hogy már két éve kapcsolatban leszek, mire betöltöm a tizenhetet, az arcodba nevetek.

– CHARLIE SPRING!

Amikor átsétálok a dobozerőd bejáratán, egy transzparens alatt, amin az áll, „VADMACSKÁK!”, Harry Greene kitárt karral közelit felém. Egy tizenkét éveseknek való *High School Musical*-es pomponlányjelmezt visel, ami sokkal többet mutat a combjából, mint amennyi valószínűleg helyénvaló egy iskolában.

Az erőd hatalmas – két teniszpályát is birtokba vettek. A vicces mennyiségű karton mellett különböző tantermekből elloptak legalább tíz asztalt, és felállítottak a két pálya között egy teljesen működőképes grillezőt is. Egypár ember hamburgereket és péksüteményeket osztogat. A Vampire Weekend szól a sarokban lévő, vezeték nélküli hangszóróból.

A végzősök nagy része itt van – sőt, talán mindenki. *Hatalmas* évfolyam az iskola többi részéhez képest, ebből az évfolyamból egy csomó Higgs-lány jött át a Truhambe, miután a Higgsben volt egy nagy tűz, és néhány épület leégett. Hosszú történet.

Harry csípőre teszi a kezét, és felvigyorog rám.

– Vélemény?

Harry Greene egy meglehetősen alacsony srác nagyon magasra fésült hajjal, valószínűleg ő a leghírhedtebb személy az egész iskolában, részben annak köszönhetően, hogy mennyi partit rendez, részben annak, hogy soha, de soha nem fogja be.

Felvonom a szemöldököm.

– Az erődről vagy a combodról?

– Mindkettőről, haver.

– Mindkettő nagyszerű – mondom kifejezéstelen arccal. – Szép munka! Csak így tovább!

Harry oldalsó kitörésbe lép.

– Tudtam, hogy a szoknya jó döntés volt. Gyakrabban kéne hordanom.

– Határozottan.

Harry régen elég gonoszkodó volt – csak egy a számtalan idősebb fiú közül, aki szemétkedett velem, amikor fiatalabb voltam, és az egyetlen melegként előbújt kölyök az iskolában. De az évek során,

szerencsére, legyőzte önmagát, és rájött, hogy homofóbnak lenni nem menő.

Nem mintha megbocsátottam volna neki. Nick és én még mindig úgy gondoljuk, hogy ő egy hatalmas pöcs.

Még mindig kitörő pozícióban áll, és azt kérdezi:

– Shannon küldött? Azért jöttél, hogy felszámold a mulatságunkat?

– Technikailag, igen.

– Megteszed?

– Nyilvánvalóan nem.

Harry bólint.

– Sokra fogod vinni, haver. Sokra fogod vinni.

Nicket általában nagyon könnyű kiszúrni a tömegben, de ma majdnem mindenki pirosat visel. Van néhány ember, akit ez nyilvánvalóan nem tudott érdekelni, az egyik a nővérem, Tori, aki a fekete Truham-egyenruhájában ül a kék aszfalton egy sarokban, és a barátnőjével, Ritával beszélget. De rajta és még néhány emberen kívül mindenki összerosódik egy óriási vörös masszává.

– Nick ott van.

Visszanézek Harryre. A bal szélső sarok felé mutat, és rám vigyorog. Aztán elindul a sarok felé, a *We're All in This Togethert* dúdolva, én pedig követem őt.

– NICK, HAVER! – kiált át Harry a végzősök tömegén, akik mind ételt meg vörös műanyag poharat tartanak a kezükben, és egymással fotózkodnak.

És itt van ő.

Kissé kábult arckifejezéssel fordul el egy kisebb csoporttól, mintha nem lenne egészen biztos benne, nem csak képzele-e Harry hangját.

Tizennégy éves korom óta járok Nick Nelsonnal. Szere-ti a rögbi és a Forma-1-et, az állatokat (különösen a kutyákat), a

Marvel-univerzumot, a hangot, amit a filctollak kiadnak a papíron, az esőt, rajzolni a cipőjére, Disneylandet és a minimalizmust. Na és persze engem.

A haja sötétszőke, a szeme barna, és öt centivel magasabb, mint én, ha érdekelnek az ilyen dolgok. Szerintem igazán szexi, de ez lehet, hogy csak az én véleményem.

Amikor észrevesz minket, lelkesen integet, és amikor végre odaérünk hozzá, rám néz, és azt kérdezi:

– Minden rendben?

Nick *High School Musical*-jelmeze egy élénkpiros tornanadrágból és egy piros trikóból áll. Egy papírdarabot tűzött a mellkasára, rajta egy nagyon rosszul megrajzolt vadmacskával. Hogy őszinte legyek, volt már rosszabb öltözeke is.

– Nem írtál vissza nekem – mondom.

Belekortyol az italába.

– Túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy a játékra koncentráljak.

Aztán feltart egy egyszer használatos fényképezőgépet, és mielőtt esélyem lenne mosolyogni, vagy meggyőződhetnék róla, hogy bármilyen szempontból is szalonképesen nézek ki, készít egy fotót rólam.

Egy másodperccel elkésve emelem fel a kezem a kamera előtt.

– Nick!

Hangosan felnevet, és elkezdi visszatekergetni a kamerát, mielőtt betenné a zsebébe.

– Még egy a Bolondos Charlie-kollekcióba.

– Ó, istenem!

Harry végre elkészül beszélgetni egy másik csoporthoz, így Nick egy kicsit közelebb lép, a kezünk pedig automatikusan összeér. Úgy koppint az enyémre, mintha tapsjátékot játszanánk.

– Itt maradsz egy kicsit? Vagy tanulsz?

Körbepillantok.

– Nem igazán tanulok. Mac DeMarco-koncerteket néztem.

– Ah, hát persze!

Csak állodogálunk itt egy kicsit, összeérő ujjakkal, aztán Nick fel-emeli az egyik kezét, hogy kicsit megigazítsa a hajamat. Hirtelen belém hasít, hogy ez az utolsó nap, amikor ugyanabba az iskolába járunk. Vége a hat teljes évnek, amikor minden hétköznapi ugyanazon a helyen voltunk. A két évnek, amikor egy pár voltunk az iskolában. Kétévnnyi együtt ebédelésnek, közös tanulócsoportban üldögélésnek, a bujkálásnak a zeneteremben, számítógépteremben, tesiöltözőben. Kétévnnyi együtt hazamenésnek, sétálva, amikor sütött a nap, buszra szállva, amikor hideg volt, Nick arcokat rajzolt az ablak párájába, én pedig elaludtam a vállán. Ennek az egésznek vége.

Általában beszélünk ezekről a dolgokról – dolgokról, amiktől szomorúak leszünk, vagy bosszúsak, esetleg dühösek –, de Nick igazán izgatott az egyetem miatt, szóval nem akarok elkezdni panaszkodni, vagy rossz érzést kelteni benne. Az isten szerelmére, több mint elég-szer tettem már ezt életem során! Csak... Én vagyok az, aki hátramarad, ami elég szar, igazán.

Felnézünk, amikor meghallunk egy kis kattanást és egy hangos nevetést. Megfordulunk, Harry jókedvűen tartja felénk Nick fényképezőgépét.

– Ez olyan rohadtul romantikus! Nem hiszem el, hogy új párt kell találnom az egyetemen, akit cseszegethetek.

Nick visszaszerzi a fényképezőgépét.

– Te komolyan kizsebeltél engem?

Harry kacsint és ránevet, mielőtt újra elsétál. Nick megrázza a fejét, és visszatekercesi a fényképezőgépét.

– Istenem, ez a srác annyira *bosszantó!*

– Honnan szerezted a fényképezőt?

– Vettem. Gondoltam, jó lenne néhány valódi, kézzelfogható kép, amit kitehetnék az albiban a falamra, a telefonomon lévő béna fotók helyett.

Kiveszem a gépet a kezéből, és csinálok róla egy képet.

– Hé! – veszi vissza vigyorogva. – Nem akarok csak *magamról* fotókat! Mindenki azt fogja gondolni, hogy el vagyok szállva magamtól.

Én is mosolygok.

– Akkor ez az enyém lesz.

Nick körém fonja a karját.

– Oké, legalább egy közös képre szükségünk van, amin kibaszotul *normálisan* nézünk ki.

Feltartja a fényképezőgépet előttünk, a lencse velünk szemben, én pedig azt mondom:

– Legyünk őszinték, sosem nézünk ki normálisan.

És Nick nevet rajtam, míg meggyőződöm róla, hogy a hajam nem művel semmi furcsát, aztán mindketten mosolygunk, és elkészíti a képet.

– Arra számítok, hogy ezt bekeretezve látom viszont, amikor meglátogatlak az egyetemen – mondom.

– Csak ha veszel nekem egy keretet. Ki kell fizetnem a lakbért.

– Istenem, szerezz munkát!

– Mi?! Úgy érted, nem fogsz nekem dolgokat venni most, hogy van állásod? Ezt nem hiszem el! Miért is vagyok még ebben a kapcsolatban?

– Nem is tudom, Nick. Miért vagy még mindig itt? Már több mint két éve.

Nick csak nevet, és gyorsan megpusztilja az arcomat, aztán elkezd hátrálni az italokkal teli asztal felé.

– Mert jó rád nézni.

Felmutatom neki a középső ujjam.

Amikor járni kezdtünk, egy ideig nem mondtuk el az embereknek. Nem igazán tudtuk, hogyan reagálnának ránk, szóval biztonságosabb volt visszafogottnak lenni. Nem volt még nyíltan meleg pár az iskolánkban, nos, amennyire tudtuk, *soha*, és engem egy csomót zaklattak, amikor előbújtam. Így nem fogtuk egymás kezét. Nem flörtöltünk, amikor mások voltak körülöttünk. Néha még attól is kínosan éreztem magam, ha *beszéltem* hozzá az iskolában, hátha valaki rájön, és újra elkezd piszkálni. Vagy ami rosszabb, *Nicket* is elkezdik piszkálni.

Mostanság nem kell félnünk itt. Megfoghatom a kezét, amikor csak akarom.

Nick

Szóval, lehet, hogy sírtam, amikor utoljára kicsengettek. De csak egy kicsikét.

Nem voltam annyira szörnyű, mint Harry. Ő kisírta a két szemét, és mindenkit megölelt, beleértve néhány ijedt kinézetű hetedikest is, aki csak el akarta érni a buszát.

Annak ellenére, hogy nem ma láttam utoljára a barátaimat, ez mégis szomorú. Soha többé nem viseljük az egyenruhánkat, nincs több metajáték ebéddidőben a pályán, kekszezés a társalgóban a szerdai ötödik óra végén.

Nincs több Charlie-val lógás az iskolában.

Azt hiszem, van néhány dolog, ami miatt egy kicsit nyugtalan vagyok. Valószínűleg ezek közül a legfőbb az, hogy újra előbújjak biszexuálisként. Úgy értem, egyébként is minden második nap elő kell bújnom valakinek, de az új egyetemi barátok rengeteg új embert jelentenek, akik valószínűleg azt fogják feltételezni, hogy heteró vagyok. Az otthonomat elhagyni is ijesztő lesz. Egy kicsit aggódom amiatt, hogy az anyukám állandóan egyedül lesz.

És megint csak itt van Charlie itt hagyása.

Mégis rengeteg jó dolog van abban, hogy vége a középiskolának. Istenem, annyira készen állok az egyetemre, akkor csinálni a saját dolgaimat, amikor akarom, olyan dolgokat tanulni, amik valóban *érdekelnek!* Végre kiszabadulni ebből a nyomott kis városból, saját lakásban élni, megvenni a saját ennivalómat, eldönteni, hogy mivel töltöm az időmet.

Ez ijesztő. És rengeteg dolog fog hiányozni. De készen állok rá, hogy elmenjek.

– Harry tudni akarja, hogy ott leszünk-e a holnapi végzősök partiján – mondja Charlie az autóm anyósüléséről, és átgörget valamit a telefonján. Az emberek, akiket ismerünk, mostanság általában Charlie-nak üzennek, ha beszélni akarnak bármelyikünkkel, mert én borzalmas vagyok az üzenetek megválaszolásában. Ő sokkal szervezetesebb, mint én.

– Nos, még mindig benne vagyok, ha te is – felelem, miközben kikanyarodom az autóval az iskola parkolójából.

– Igen, valószínűleg el kellene mennünk, mivel a bál szar lesz.

– Jogos.

Kényelmes csendben ülünk a házunkig vezető úton. Charlie kikapja a napszemüvegét az ajtón lévő rekeszből, és felteszi, aztán bekapcsolja a rádiót, és folytatja a telefonja nézegetését, valószínűleg a Tumblrt pörgeti, a térde felhúzza, a lába pedig az ülésen. Őszintén szólva, ez egy gyönyörű nap. Tiszta kék az ég, mindenütt tükröződik a város ablakairól és az autókról. Leengedem az ablakot, és felhangozítom a rádiót, aztán előveszem a zsebemből az egyszer használatos fényképezőgépet, és gyorsan csinálok egy képet Charlie-ról. Az arca ragyog a napfényben, sötét haját fújja a szél, a teste összegömbölyödött az anyósülésen.

Azonnal rám néz, de mosolyog.

– *Nick!*

Vigyorgok, és visszanézek az útra.

– Ne törődj velem.

– Legalább figyelmeztess!

– Úgy nem olyan vicces.

Számunkra az a normális, hogy iskola után egyikünk házába megyünk. Többnyire az én otthonomban töltünk több időt. Mivel az anyukám általában dolgozik, a bátyámnak pedig most már saját lakása van, miénk a ház. Az elmúlt néhány hónapban a szüleink megengedték, hogy néha egymásnál aludjunk, még akkor is, ha másnap suliba kell menni. Az én anyukámat sosem zavarja, de Charlie szülei szigorúak, és Charlie úgy gondolja, ha hetente néhány alkalomnál többször kérné, akkor elkezdenének nemet mondani.

Megértjük, hogy ez nem *átlagos*. Úgy gondoljuk, hogy a szüleink is látják, hogy ez nem normális. Mármost, ne érts félre, nekik nincs bajuk ezzel, de... a normális tinédzserpárok nem alszanak egymás házában, ha másnap sulis, ugye? Ők nem töltenek minden egyes napot egymással, igaz? Nem tudom.

Nem izgat minket.

Én meg Charlie a következő dolgokat csináljuk együtt otthon:

Videójátékozás. Tévé- és filmnézés. YouTube-videók nézése. Házi feladat. Házi dolgozat. Tanulás. Szundikálás. Csókolózás. Szex. Ugyanabban a szobában ülés különböző laptopoknál, csendben. Társasozás. Ételkészítés. Italok készítése. Piálás. Koncertekre való utazások tervezése. Vakáció tervezése. Párnaerődök építése. Szex

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egy párnaerődben (oké, ez csak egyszer történt meg, de megtörtént, esküszöm!). Játék a kutyáimmal, Henryvel és Nellie-vel. Segíteni Charlie öccsének, Olivernek a különböző Lego-projektekkel. Beszélgetés. Vitatkozás. Kiabálás. Sírás. Nevetés. Ölelkezés. Alvás. SMS küldése egymásnak különböző szobákból. Charlie gyakorol a dobszettjén, lejátsszási listákat készít, könyveket olvas. Én fotókat készítek a telefonommal, Charlie-ra rajzolok, amikor nem figyel, olyan ételeket készítek, amiket egyikünk sem próbált ki még azelőtt.

Elég nyugis az egész. Talán egy kicsit unalmas is. De őszintén szólva, ez mindkettőnknek megfelel.

Ma sincs másképp. Bemegyünk, szerzünk innivalót, és átöltözöm melegítőnadrágba meg pulóverbe. Charlie felveszi a farmert és a pólót, amit tegnap hagyott itt, aztán eldől az ágyamon, kinyújtózik hason, és felnyitja a laptopomat.

– Akarsz valami kaját? – kérdezem, miközben a földszintre indulok.

Iskola után mindig megkérdem ezt tőle. Charlie-nak elég súlyos anorexiája volt abban az évben, amikor járni kezdtünk. Néhány hónapra a pszichiátriára kellett mennie, és ez tényleg segített, de azt hiszem, még mindig megvan neki. Az ilyen dolgok nem tűnnek el villámgyorsan. De közel sem annyira rossz, mint régen, és sok más szempontból is jobb. Általában most már rendben van a főétkezésekkel, még ha nem is nassol, nos, soha.

– Nem, köszí – mondja, mint általában.

Azért mindig megkérdem. Úgy gondolom, talán egy nap igent mond majd, ha elég kitartó vagyok.

Miután benyomtam két szelet pirítóst és egy pohár limonádét, visszatérek az emeletre, ahol azon kapom Charlie-t, hogy a laptop képernyőjét méregeti összeráncolt homlokkal.